HRVATSKI LOVCI POD ZAŠTITOM SVETOG HUBERTA

VINKOVCI
7. studenoga 2026.

HRVATSKI LOVAČKI SAVEZ

XVII. ZAJEDNIČKA PROSLAVA
SVETOG HUBERTA

HRVATSKI LOVCI POD ZAŠTITOM SVETOG HUBERTA

XVII. ZAJEDNIČKA PROSLAVA SVETOG HUBERTA

ORGANIZATOR
Hrvatski lovački savez

POKROVITELJ
Ministarstvo poljoprivrede, šumarstva i ribarstva RH

DOMAĆINI
Vukovarsko-srijemska županija, Grad Vinkovci,
Lovački savez Vukovarsko-srijemske županije

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

SADRŽAJ

05 **O SVETOM HUBERTU**
Zaštitnik lovaca – život preobražen vjerom i obraćenjem

07 **UVODNIK**
Mato Čičak, predsjednik Hrvatskog lovačkog saveza

DOMAĆINI I UZVANICI
Mons. Đuro Hranić, đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit 10

Ivan Bosančić, župan Vukovarsko-srijemske županije 13

Josip Romić, gradonačelnik Vinkovaca 15

Damir Juzbašić, gradonačelnik Županje 17

Marijan Pavliček, gradonačelnik Vukovara 19

Renata Banožić, gradonačelnica Iloka 21

Slavko Grgić, gradonačelnik Otoka 23

27 **DUHOVNA BAŠTINA**
Crkva sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima

30 **LOVSTVO ŽUPANIJE**
Lovački savez Vukovarsko-srijemske županije

32 **STOLJEĆA VJERE**
Đakovačko-osječka nadbiskupija

35 **ŽIVOTOPIS**
Mons. **Đuro Hranić,** đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

Programa nacionalnog obilježavanja blagdana Sv. Huberta u Vinkovcima

9.00
Okupljanje uzvanika

10.00
Svečana povorka lovaca ulicama Vinkovaca

11.00
Svečano euharistijsko slavlje Crkva sv. Euzebija i

12.40
Milenijska fotografija lovaca
Pješačka zona Vinkovci

14.00
Prigodni program i ručak
Ekonomska i trgovačka škola Ivana Domca

Vinkovci na dan proslave svetoga Huberta postaju mjesto susreta lovaca, zajedništva i zahvalnosti njihovu nebeskom zaštitniku.

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

O SVETOM HUBERTU

Sveti Hubert – život preobražen vjerom i obraćenjem

Od plemićkih dvorova do biskupske službe, život svetog Huberta obilježili su obraćenje i predanost vjeri. Legenda o jelenu s raspelom među rogovima i danas nadahnjuje lovce diljem svijeta.

Sveti Hubert rođen je u plemićkoj obitelji 655/658. godine u Toulouseu u Francuskoj. Kao mladić živio je na dvoru franačkog kralja Teodorika III. u Parizu, a kasnije na dvoru Pipina Hertalskog u Metzu. Bio je cijenjen i sposoban. Oženio se plemkinjom Floribanne 682. godine s kojom je dobio sina Floriberta, koji će kasnije postati biskup. Ostao je vrlo mlad udovac, kod prvog poroda njihova sina. Hubert se, ožalošćen smrću drage žene, povlačio sve češće u šumu i tražio utjehu u lovu.

Tako je, prema legendi, dok je na Veliki petak lovio u Ardenima, ugledao jelena koji je imao raspelo među rogovima i čuo poziv na obraćenje te da ode do biskupa Lamberta. Hubert je pronašao biskupa u Maastrichtu. Lambert, koji je kasnije postao svetac, ljubazno je primio Huberta i duhovno ga savjetovao. Odlučio se posvetiti službi Božjoj. Hubert je sva svoja plemićka prava prenio na mlađeg brata Oda i dao mu svoga sina na skrb, a sva svoja materijalna dobra podijelio je siromasima i postao svećenik. Prema Lambertovu savjetu, otišao je na hodočašće u Rim 708. godine. U međuvremenu, lokalni su plemići ubili biskupa Lamberta. Prema legendi, papa je u snu saznao za Lambertovo ubojstvo. Imenovao je Huberta za novog biskupa, a ovaj se isticao molitvom i dobrim djelima.

U velikoj ceremoniji dao je prebaciti tijelo sv. Lamberta iz Maastrichta u Liege u Belgiji, koji je tada bio maleno selo. Sagrađena je bazilika, koja će ubrzo postati katedrala. Liege je zbog toga brzo napredovao i

naglo se razvijao. Hubert je postao prvi biskup Liegea, a sv. Lambert proglašen je zaštitnikom grada. U svojoj biskupiji proširio je kršćanstvo velikim propovijedima i širenjem Isusova Evanđelja, posebno na području Ardena, zbog kojeg je i nazvan Apostol Ardena. Umro je prirodnom smrću 30. svibnja 727., za vrijeme molitve Oče naš. Pokopan je u crkvi Sv. Petra u Liegeu, a 3. studenoga 743. godine njegovo su tijelo prenijeli u benediktinsku opatiju u Ardenima. Zato se i njegov spomendan časti toga dana. Mjesto je pak nazvano njegovim imenom Sveti Hubert i poznato je kao hodočasničko mjesto svetog Huberta. Zaštitnik je lovaca, grada Liegea, lovačkih pasa, šumara i mesara, a zazivaju ga i kao zaštitnika od bjesnoće pasa i ugriza zmija. Po njemu je prozvana i jedna pasmina pasa – pas sv. Huberta.

UVODNIK

Drage lovkinje i lovci, poštovani prijatelji lovstva

MATO ČIČAK, dipl. ing.,
predsjednik Hrvatskog lovačkog saveza

Blagdan svetoga Huberta svake nas godine okuplja oko vrijednosti koje su duboko utkane u hrvatsku lovačku tradiciju – zajedništva, odgovornosti, poštovanja prema prirodi i brige za divljač. To je dan kada se prisjećamo našega zaštitnika, ali i prilika da zastanemo i razmislimo o vrijednostima koje nas kao lovce povezuju i koje smo dužni čuvati i prenositi budućim generacijama. Posebno mi je zadovoljstvo što ovogodišnju nacionalnu proslavu svetoga Huberta obilježavamo u Vinkovcima, u Vukovarsko-srijemskoj županiji, kraju bogate lovačke tradicije, nepreglednih slavonskih ravnica i stoljetnih šuma. Ovdje se generacijama živi uz prirodu i s prirodom, a lovstvo je sastavni dio identiteta, tradicije i života ovoga kraja.

Priča o svetom Hubertu stoljećima nadahnjuje lovce diljem svijeta. Prema predaji, susret s jelenom koji je među rogovima nosio znak križa promijenio je njegov život i njegov odnos prema svijetu koji ga okružuje. Upravo zato njegova poruka i danas nadilazi vrijeme u kojem je živio. Ona nas podsjeća na poštovanje života, umjerenost i odgovornost čovjeka prema prirodi. Sveti Hubert tako nije samo zaštitnik lovaca, nego i trajni simbol etičkih vrijednosti koje bi trebale pratiti svakoga tko ulazi u šumu i uzima na sebe odgovornost

gospodarenja divljači. Biti lovac znači mnogo više od samoga čina lova. Lovstvo podrazumijeva poznavanje prirode, brigu o divljači i njezinim staništima, očuvanje prirodne ravnoteže, ali i poštovanje prema divljači koju lovimo. Ono podrazumijeva znanje, disciplinu, strpljenje i odgovornost.

Lovci su među onima koji možda najbolje poznaju promjene koje se u prirodi događaju. Provodeći brojne dane u šumama, poljima i lovištima, svjedočimo izmjenama godišnjih doba, pratimo život divljači i učimo prepoznavati koliko je ravnoteža u prirodi dragocjena, ali istodobno i osjetljiva. Upravo zato naša je obaveza tu ravnotežu čuvati i svojim djelovanjem pridonositi očuvanju prirode za generacije koje dolaze. U tome se možda najbolje očituje i suvremena poruka svetoga Huberta. Priroda nam nije dana samo da bismo se njome koristili. Povjerena nam je na čuvanje. Lovac zato nije samo korisnik njezinih bogatstava, nego prije svega njezin poznavatelj, čuvar i odgovoran gospodar. Blagdan svetoga Huberta istodobno je i blagdan lovačkoga zajedništva. To je prilika da se susretnemo, obnovimo prijateljstva i prisjetimo se svih onih koji su prije nas gradili hrvatsko lovstvo i prenosili njegove običaje i vrijednosti. Na nama je odgovornost da tu baštinu nastavimo njegovati i prenesemo je mlađim generacijama, zajedno sa znanjem, iskustvom i lovačkom etikom bez kojih nema budućnosti lovstva.

„Priroda nam nije dana samo da bismo se njome koristili. Povjerena nam je na čuvanje."

Posebno zahvaljujem Lovačkom savezu Vukovarsko-srijemske županije, lovačkim društvima i udrugama, lovkinjama i lovcima te svima koji su svojim trudom, gostoprimstvom i predanošću pridonijeli organizaciji ovogodišnje nacionalne proslave. Zahvaljujem i predstavnicima Crkve, državnih, županijskih i lokalnih institucija te svim našim gostima i prijateljima lovstva koji su nam se pridružili u obilježavanju ovoga važnog dana.

Drage lovkinje i lovci, neka nam blagdan svetoga Huberta bude više od lijepoga običaja i tradicije. Neka nas svake godine ponovno podsjeti na odgovornost koju preuzimamo onoga trenutka kada postanemo lovci – odgovornost prema divljači, prirodi, drugim ljudima i generacijama koje dolaze poslije nas.

Neka nas sveti Hubert prati u našim lovištima, čuva na našim putevima i bude nadahnuće da svojim ponašanjem i djelima čuvamo dostojanstvo hrvatskoga lovstva.

Svim lovkinjama i lovcima, njihovim obiteljima, našim gostima i prijateljima lovstva od srca čestitam blagdan svetoga Huberta. Želim vam puno zdravlja, mira, zajedništva i lijepih trenutaka provedenih u prirodi i među prijateljima.

Dobra kob!

„Na nama je odgovornost da tu baštinu nastavimo njegovati i prenesemo je mlađim generacijama, zajedno sa znanjem, iskustvom i lovačkom etikom bez kojih nema budućnosti lovstva."

PORUKA NADBISKUPA

Slova čudesne knjige Božje objave u prirodi

Mons. **ĐURO HRANIĆ**,
metropolit đakovačko-osječki

Poštovani štovatelji sv. Huberta,drage lovkinje i lovci!
S osobitom radošću pozdravljam sve sudionike ovogodišnje proslave blagdana Svetoga Huberta, zaštitnika lovaca i lovstva, koja nas ove godine okuplja na području Đakovačko-osječke nadbiskupije, u sjedištu drevne antičke (danas titularne, odnosno naslovne) biskupije Katoličke crkve Cibalae, koja nosi ime po rimskom gradu smještenom na području današnjih Vinkovaca. Srdačno vas pozdravljam i želim dobrodošlicu na mjesto susreta Slavonije i zapadnog Srijema, na zemljopisni prostor nepreglednih ravnica, plodnih polja i starih šuma, koji nam na čitanje nudi „čudesnu knjigu čija su slova mnoštvo stvorenja“ i „stalni izvor divljenja i strahopoštovanja“ te objave i skladne hvale zajedničkog Stvoritelja i Oca (usp. papa Franjo, Laudato sì, enciklika o brizi za zajednički dom, br. 85).
Proslava Sv. Huberta nije samo prigoda za susret lovaca i njegovanje bogate lovačke tradicije. Za nas kršćane, a posebno za lovce i lovkinje, slavlje Sv. Huberta je i prigoda za duboku zahvalnost Bogu za dar stvorenoga svijeta koji je čovjeku darovan kao prekrasan vrt za obitavanje, uređenje, skrb i upravljanje, kroz što

on ostavlja tragove svoje humanosti i svoju odgovornost očituje za stvorenu stvarnost.

Predaja o obraćenju svetog Huberta, nebeskog zaštitnika lovaca i lovstva, govori o njegovu susretu s jelenom između čijih je rogova ugledao Kristov križ. Taj je prizor za Huberta postao trenutkom u kojem je njegov pogled, usred prirode, od stvorenja bio uzdignut prema Stvoritelju. Oblikovao je njegovo srce i preobrazio njegov pogled za stvarnost oko njega. Doveo ga je do susreta s Kristom i prožeo ljubavlju prema svakom čovjeku i svemu stvorenom. Viđenje sv. Huberta može pomoći i nama danas. Lovci su zasigurno među onima koji su pozvani i imaju posebnu priliku čitati spomenutu „čudesnu knjigu“ Božje objave u prirodi. Boraveći u šumi i u polju, prateći izmjene godišnjih doba, događanja u flori i fauni oko nas, život i kretanje divljači, lovci iz neposredne blizine upoznaju ljepotu, ali i osjetljivost ravnoteže koja postoji u prirodi. Zato lovstvo ne treba promatrati samo kroz čin lova, nego ponajprije kroz odgovornost za očuvanje staništa, brigu za divljač, zaštitu prirode i prenošenje takvog odnosa prema stvorenom svijetu mlađim naraštajima. Lovci imaju povlaštenu prigodu trajno otkrivati i prepoznavati raznolikost stvorenja, uzajamnu ovisnost i mnogostruke odnose među svim stvorenjima te vlastitu povezanost s drugim stvorenjima.

Hubertovo viđenje i nas vraća na prve stranice Svetoga pisma. Bog čovjeka smješta u edenski vrt da ga „obrađuje i čuva“ (Post 2,15). U te dvije riječi obrađivati i čuvati sadržana je važna poruka. Čovjek se smije služiti stvorenim dobrima, ali on nije njihov vlasnik, niti je apsolutni gospodar, nego je pozvan kao odgovorni čuvar, zaštitnik i upravitelj u ime svih stvorenja biti njihov glasnik i Božji sugovornik. U prirodi koja ga okružuje čovjek ne vidi samo prostor svoga djelovanja ni samo skup dobara kojima raspolaže u svojim gospodarskim nastojanjima. On stvorenu stvarnost gleda i vidi prije svega kao Božji dar, kao „sveopću obitelj“ i „uzvišenu zajednicu“ „koja nas potiče na sveto, nježno i ponizno poštovanje“ u kojem „briga za okoliš mora biti združena s ljubavlju prema ljudskim bićima i nepokolebljivom prednošću rješavanju društvenih problema“ (usp. papa Franjo, Isto, br. 91). Hubertovo viđenje svakom čovjeku, a posebno svakom lovcu, poručuje da „ravnodušnost ili okrutnost prema drugim stvorenjima ovoga svijeta prije ili kasnije utječe na način na koji postupamo prema drugim ljudskim bićima. Srce je samo jedno i ista ona bijeda koja nas dovodi do toga da zlostavljamo životinje prije ili kasnije očitovat će se u odnosu prema drugim ljudima. Svako zlostavljanje nekog od stvorenja protivno je ljudskom dostojanstvu“ (usp. papa Franjo, Isto, br. 92).

Svim lovkinjama i lovcima, članovima lovačkih društava i saveza, njihovim obiteljima te svima koji sudjeluju u slavlju spomendana Sv. Huberta želim lijep, ugodan i koristan boravak na području Đakovačko-osječke nadbiskupije. Neka nas život i vjerničko dozrijevanje sv. Huberta sve nadahnjuje i prati u trajnom otkrivanju ljepote, uzajamne povezanosti i bogatstva svega stvorenoga te u nastojanju da budemo odgovorni i savjesni suradnici Boga stvoritelja u skrbi za dobrobit svih stvorenja te graditelji i promicatelji mira, pravde i solidarnosti među svim ljudima.

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

O DOMAĆINU

U kraju stoljetnih hrastova i istinskog gostoprimstva

IVAN BOSANČIĆ, mag. oec., župan
Vukovarsko-srijemske županije

Poštovani lovci,
dobrodošli u Vukovarsko-srijemsku županiju, kolijevku europske civilizacije s više od osam tisuća godina kontinuiranog života. Još od vremena starih Vučedolaca, koji su ove prostore uz moćne rijeke nekadašnjeg Panonskog mora prepoznali kao dom, pa do danas, čovjek ovdje živi u neraskidivoj vezi s prirodom. Dolazite u kraj u kojem su plodna crnica, moćne slavonske šume i široke rijeke oblikovali jedinstven prostor, podjednako bogat poviješću, tradicijom i prirodnim resursima.
Ono što vas ovdje dočekuje prostor je iznimno bogate i očuvane prirode. Hodajući našim lovištima, teško je odlučiti u koje je godišnje doba ovaj kraj ljepši, nosi li veću čar proljetno buđenje slavonskog hrasta, ljetni mir, raskošne boje jesenskog ruda ili tišina zimskih magli nad nepreglednim ravnicama i stoljetnim šumama Spačvanskog bazena. Ta je priroda naš najveći ponos, ali i obaveza.
Naša je povijest pisana teškim perom. Domovinski rat ostavio je duboke rane na ovim prostorima, a naša su lovišta, šume i gospodarstva pretrpjeli golema razaranja. Nakon rata bilo je potrebno uložiti godine rada, truda i značajnih sredstava u obnovu infrastrukture,

revitalizaciju fonda divljači i biološku zaštitu kako bismo ponovo uspostavili visoke standarde po kojima je ovaj kraj stoljećima poznat. U tim najtežim trenucima obrane lovci su bili među prvima koji su spremno stali na branik domovine, pokazujući hrabrost i duboku odanost svome kraju. Ta se odanost nastavila i u miru. Vi niste samo gosti u lovu. Vi ste, s našim domaćim društvima i udrugama, istinski čuvari prirode i ekološke ravnoteže. Lovačka etika na ovim prostorima ne znači samo tradiciju, nego i neumoran rad na očuvanju staništa.

Zato vas u našoj županiji očekuje vrhunski doživljaj autohtonog lova, nepregledno bogatstvo šuma i trofejne divljači, od jelena i divlje svinje do srneće i sitne divljači u nizinskim poljima. No iznad svega, očekuje vas autentično i nadaleko poznato gostoprimstvo domaćeg čovjeka, vrhunski agrarni potencijali i gastronomska tradicija koja se savršeno nadopunjuje s lovačkim načinom života.

Neka vam boravak u Vinkovcima i Vukovarsko-srijemskoj županiji bude ugodan, uspješan, ispunjen novim prijateljstvima i lovačkim doživljajima, a svim lovcima i dragim gostima od srca čestitam spomendan svetog Huberta, vašeg zaštitnika, u prigodi nacionalnog obilježavanja u Vinkovcima!

Dobra kob!

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

GRAD VINKOVCI

Grad duge povijesti, žive tradicije i otvorena srca

Dr. sc. **JOSIP ROMIĆ**,
gradonačelnik Vinkovaca

Vinkovci su grad s 8300 godina kontinuiranog života, najstarije naselje u Europi i mjesto iznimno bogate povijesne i kulturne baštine. Od prapovijesnih kultura i antičkih Cibala do modernoga grada, na ovom su prostoru tisućljeća ostavila tragove koji Vinkovcima daju jedinstveno mjesto na karti hrvatske i europske povijesti.

Ovdje je pronađen Orion, najstariji indoeuropski kalendar, nastao oko 2600. godine prije Krista, a rimske Cibalae rodno su mjesto dvojice rimskih careva, braće Valentinijana I. i Valensa. Jednako smo ponosni na tradiciju slavonskoga kraja, sačuvanu u običajima, pjesmi, tamburi i narodnoj nošnji. Njezin su najprepoznatljiviji simbol Vinkovačke jeseni, manifestacija koja već desetljećima okuplja čuvare hrvatske tradicijske kulture i pronosi ime Vinkovaca diljem Hrvatske i svijeta.

Danas su Vinkovci moderno urbano te društveno, gospodarsko i kulturno središte Vukovarsko-srijemske županije. U posljednjih nekoliko godina realizirali smo i pokrenuli više od 200 projekata vrijednih više od 330 milijuna eura, a trenutačno je u tijeku najveći ciklus ulaganja u obrazovanje u povijesti grada.

Gradimo i dograđujemo škole i školske sportske dvorane te stvaramo uvjete za jednosmjensku nastavu, svjesni da se budućnost Vinkovaca gradi prije svega ulaganjem u djecu i mlade.

Vinkovci su oduvijek snažno povezani i sa šumama koje ih okružuju. Šumarstvo i lovstvo stoljećima su dio života i identiteta ovoga kraja, a vinkovačke i spačvanske šume, sa svojim nadaleko poznatim hrastom lužnjakom, predstavljaju iznimno prirodno bogatstvo, ali i obavezu njegova odgovornog čuvanja za generacije koje dolaze. Upravo nam je zato posebno zadovoljstvo biti domaćinom nacionalnog obilježavanja Dana svetog Huberta, zaštitnika lovaca, i u Vinkovcima ugostiti ljude koje povezuju lovačka tradicija, zajedništvo te poštovanje prema prirodi i njezinu nasljeđu. Svim sudionicima i gostima želim srdačnu dobrodošlicu u Vinkovce, grad duge povijesti, bogate tradicije i otvorena srca.

GRAD ŽUPANJA

U gradu šokačke tradicije i bogate posavske baštine

DAMIR JUZBAŠIĆ,
gradonačelnik Županje

Smještena u srcu županjske Posavine, uz samo okrilje rijeke Save, Županja predstavlja spoj bogatog povijesnog kontinuiteta, vojno-krajiške baštine i suvremenog urbanog života. Priča o ovome gradu seže u mlađe kameno doba, što potvrđuju nalazi starčevačke i sopotske kulture na lokalitetu Šlajs (Dubovo – Košno). U srednjem vijeku područje pripada Vukovskoj županiji i posjedu Selna, dok se ime naselja prvi put bilježi 1528. godine na Lazarusovoj karti Ugarske pod nazivom Zupana blacia (Županje Blato).

Nakon oslobođenja od osmanske vlasti i uspostave Vojne granice potkraj 17. stoljeća, Županja dobiva vojno-upravno značenje kao satnijsko sjedište. Osnutak župe 1717. godine i sustavno plansko ušoravanje tijekom 18. stoljeća dali su naselju prepoznatljivu linijsku arhitekturu. Razvojačenje Vojne granice i bogate slavonske hrastove šume privlače strani kapital pa otvaranjem Tvornice tanina i bačava 1884. godine počinje snažna industrijalizacija, a engleski investitori u Županju donose i prvu nogometnu loptu u Hrvatskoj.

Sredinom 20. stoljeća grad doživljava novi uzlet izgradnjom Sladorane i Mljekare, što potiče doseljavanje stanovništva i ubrzanu preobrazbu u moderno industrijsko i urbano središte.

Slavonski hrastovi privukli su Engleze, a oni su donijeli nogomet

Danas je Županja moderan slavonski grad koji s ponosom spaja gospodarski razvoj, održivost i čuvanje autentične tradicije. Gradski muzej Županja, smješten u jedinstvenom sačuvanom graničarskom čardaku iz 19. stoljeća, čuva bogatu građu ovoga kraja, uključujući spomenutu prvu nogometnu loptu. Prepoznatljiva po manifestaciji Šokačko sijelo, spomeniku nogometnoj lopti, zvuku tambure i bogatoj gastronomskoj ponudi, današnja Županja ostaje nezaobilazno turističko odredište i ugodno mjesto za život uz Savu.

VUKOVAR

Grad ponosa i bogate baštine na obalama Dunava

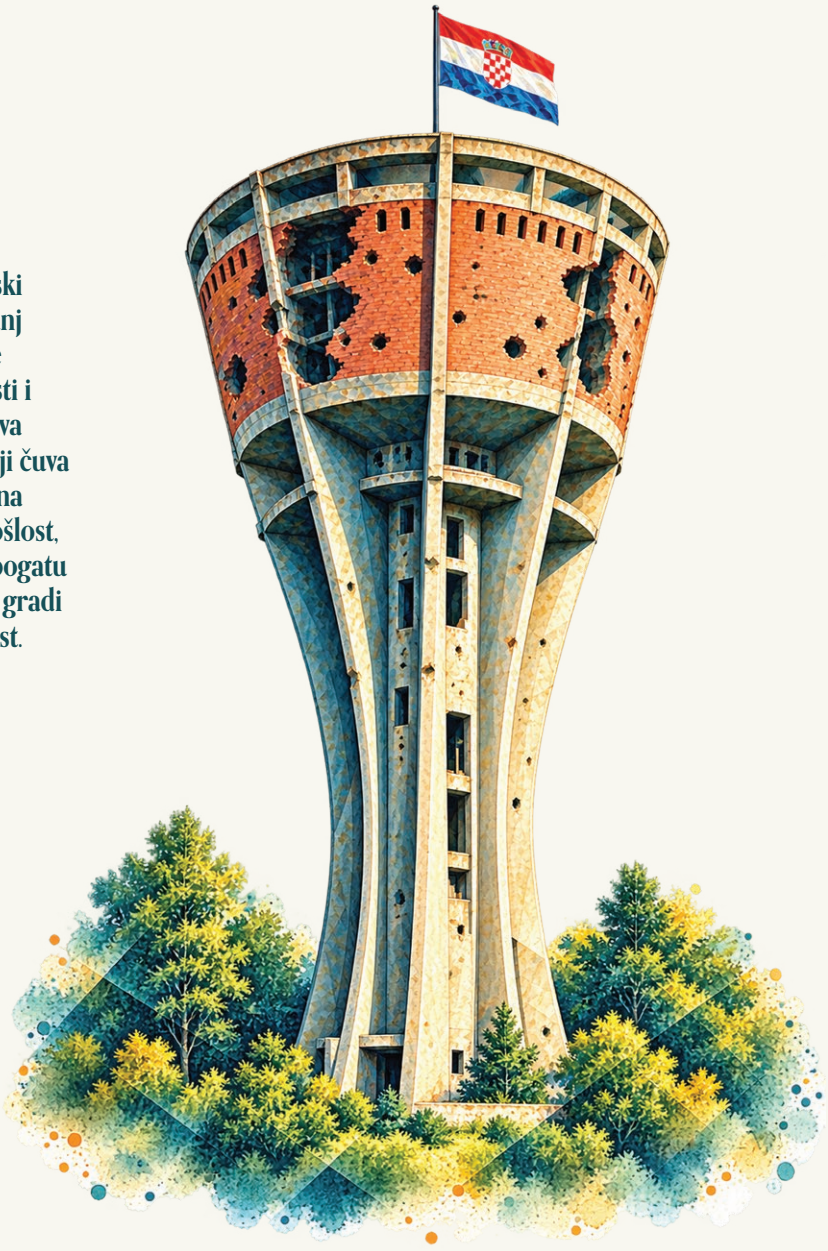

MARIJAN PAVLIČEK,
gradonačelnik Vukovara

Grad Vukovar, smješten na istoku Republike Hrvatske, administrativno je, gospodarsko, kulturno i društveno središte Vukovarsko-srijemske županije. Smjestio se na ušću rijeke Vuke u Dunav, na području bogate povijesti, prirodnih vrijednosti i kulturne baštine. Zahvaljujući svom položaju uz Dunav, Vukovar je kroz stoljeća imao važnu prometnu, trgovačku i gospodarsku ulogu. Vukovar je grad snažnog povijesnog i nacionalnog značenja. Posebno mjesto u njegovoj povijesti zauzima Domovinski rat i herojska obrana grada 1991. godine. Vukovarska tragedija i stradanje njegovih stanovnika trajno su utkane u suvremenu hrvatsku povijest, a brojna mjesta sjećanja danas svjedoče o događajima tog vremena. Istodobno, Vukovar je grad koji se razvija, obnavlja i okreće budućnosti, nastojeći očuvati uspomenu na prošlost i stvarati kvalitetnije uvjete za život svojih građana. Grad se može pohvaliti vrijednom kulturnom baštinom, među kojom se posebno ističu barokna arhitektura, Dvorac Eltz i Gradski muzej Vukovar. Dunav, Vuka i okolni krajolik pružaju brojne mogućnosti za razvoj turizma, sporta i rekreacije. Vukovar je prepoznatljiv i po Vučedolskoj kulturi, jednoj od najznačajnijih prapovijesnih kultura europskog prostora, čije je središte upravo na području grada.

Danas Vukovar ulaže u gospodarstvo, obrazovanje, infrastrukturu, turizam i kvalitetu života svojih stanovnika. Razvojem poslovnih zona, poticanjem poduzetništva te ulaganjem u javne sadržaje i projekte usmjerene prema mladima, grad nastoji stvoriti nove prilike za svoje građane. Vukovar tako čuva svoju povijest i identitet, ali istodobno gradi suvremeni grad otvoren novim idejama, ulaganjima i budućnosti.

Vukovarski vodotoranj simbol je otpornosti i zajedništva grada koji čuva sjećanje na svoju prošlost, njeguje bogatu baštinu i gradi budućnost.

ILOK

Grad na Dunavu, grad vina i bogate kulturne baštine

RENATA BANOŽIĆ,
gradonačelnica Iloka

Ilok, najistočniji grad Hrvatske, smjestio se na obalama Dunava, na obroncima Fruške gore, okružen vinogradima i pitomim srijemskim krajolikom. Grad je to u kojem se stoljećima susreću različite kulture, narodi i civilizacije ostavljajući trag koji Iloku daje njegovu posebnu povijesnu i kulturnu vrijednost.

Ilok ima iznimno bogatu prošlost. Područje grada bilo je naseljeno još u prapovijesti, a Rimljani su ovdje podigli utvrdu Cuccium. Svoj najveći srednjovjekovni procvat Ilok doživljava za vrijeme Nikole Iločkog, moćnog hrvatsko-ugarskog velikaša i kralja Bosne. Iz tog vremena potječu impozantne gradske zidine, srednjovjekovna utvrda te crkva i franjevački samostan Sv. Ivana Kapistrana. Povijesnu jezgru dodatno obogaćuju dvorac Odescalchi, stari vinski podrumi te vrijedni tragovi osmanske baštine.

Posebnost Iloka neraskidivo je povezana s vinom. Na sunčanim obroncima Fruške gore vinova se loza uzgaja stoljećima, a iločka vina, osobito nadaleko poznati traminac, postala su prepoznatljiv simbol grada. Tradicija vinogradarstva i vinarstva danas živi kroz brojne vinarije, vinske podrume i Iločka vinsku cestu.

Ilok je i grad susreta – Dunava, vinograda, povijesti, kulture i ljudi.

Njegova srednjovjekovna jezgra, prirodne ljepote, kulturna baština, gastronomska ponuda i gostoljubivost čine ga jedinstvenim mjestom za život, posjet i otkrivanje.

Ilok - tamo gdje povijest susreće Dunav, a svaki put vodi prema čaši dobrog vina

GRAD OTOK

U zagrljaju hrastovih šuma i žive šokačke tradicije

SLAVKO GRGIĆ,
gradonačelnik Otoka

Dvadeset kilometara južno od Vinkovaca, u bosutskoj nizini, uz željezničku prugu Vinkovci – Brčko – Tuzla smjestio se Otok, najmlađi grad u Hrvatskoj, okružen plodnom slavonskom ravnicom i hrastovom šumom. Njegov smještaj i bogatstvo njegova agrokompleksa uvjetovali su kontinuitet naselja, od prapovijesnih vremena do danas. Grad Otok jedinica je lokalne samouprave u sastavu Vukovarsko-srijemske županije, a prostire se na površini od 136,15 četvornih kilometara. Zahvaljujući središnjem položaju u bosutskoj nizini, područje Otoka odlikuje povoljan geoprometni položaj. Područjem grada prolazi, naime, jedan od glavnih pravaca razvoja Vukovarsko-srijemske županije. Riječ je o „Šokačkoj magistrali", poprečnog smjera, na relaciji Vukovar – Otok – Spačva – Vrbanja – Drenovci – Gunja. Važno je napomenuti da Otok ima izravni izlaz na autocestu Zagreb – Beograd, koji je udaljen samo 11 kilometara od središta grada. Grad Otok je i administrativno središte za susjedne općine (Nijemci, Privlaka, Vrbanja). Najvrjedniji prirodni resurs na području grada zasigurno je plodno tlo pogodno za bavljenje poljoprivredom te bogate šume. Na području grada nalaze se dva prirodna predjela velike prirodne vrijednosti – Virovi i Lože. Otočko se područje odlikuje i

vrijednom kulturnom baštinom, koja je većim dijelom ostala očuvana sve do danas, a posebnost i izuzetnu kulturnu vrijednost ovog područja predstavlja otočka suvara.

Otočka suvara – mlin na konjski pogon, koji datira iz 19. stoljeća, spomenik je najviše kulturne vrijednosti i jedini obnovljen i očuvani objekt te vrste u Hrvatskoj i jugoistočnoj Europi. U Otoku postoje vjerodostojni podaci za osam suvara koje su sagrađene tijekom 18. i 19. stoljeća. To su Galovićeva, Pavlovićeva, Đurkinova, Sokalićeva, Matanova, Franjkova, Marinkova i Tomašević ili Klarina suvara. Suvare su dobivale nazive po kućnim zadrugama koje su ih gradile ili po vlasniku zemljišta na kojem su sagrađene. Do danas je ostala očuvana jedino Tomašević ili Klarina suvara, koja na tetivi ima urezbarenu 1863. godinu, a pretpostavlja se da je sagrađena i ranije. Registriran je spomenik najviše kulturne vrijednosti u Republici Hrvatskoj još od 1972. godine.

Na području Otoka djeluju gradske ustanove i poduzeća poput Gradskog komunalnog poduzeća Vranjevo, Dječjeg vrtića „Pupoljak“ s ispostavama, Virovi, Gradske knjižnice Otok i Otočke razvojne agencije. Dvije osnovne škole, jedna u Otoku, a druga u Komletincima, omogućavaju osnovnoškolsko obrazovanje djece s područja grada Otoka. Također, kao oblik mjesne samouprave osnovan je Mjesni odbor za naselje Komletinci.

Obogaćivanju društvenog života grada snažno pridonose brojne udruge koje aktivnim angažmanom i radom, ali i organiziranjem brojnih događanja, pridonose stvaranju kulturno-sportskih zbivanja na području Otoka i Komletinaca.

Otok i Komletinci organizatori su i brojnih manifestacija. Jedna od posebnijih je svakako „Otočko proljeće“. U jeku ratnog previranja i razmišljanja o njegovim strahotama i posljedicama, dok se danomice bdjelo u obrani Hrvatske, na samo nekoliko kilometara od

neprijateljskih položaja, organizirano je prvo „Otočko proljeće“ u povodu Dana državnosti, koje je odmah utvrđeno kao tradicionalna manifestacija. Već 34. godinu uzastopce, čuvajući tradiciju, baštinu i okupljajući zajednicu, „Otočko proljeće“ brendiralo se kao mala, ali hvale vrijedna manifestacija. Osim „Otočkog proljeća“, postoje i brojne druge manifestacije: „U Otoku moba“, Smotra proljetnih ophoda u Komletincima: Filipovčice, Pokladno jahanje u Otoku i Komletincima, Konjogojska manifestacija: Put do stana, Advent u Otoku i Komletincima, Pub-kviz u Otoku, Otočka kulenijada i druge.

Pitoreskni gradić slavonskog štiha i srijemskog mentaliteta, pun dobrih tamburaša i još bolje gastronomije

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

DUHOVNA BAŠTINA

U srcu Vinkovaca, simbol stoljetne vjere i obnove

Vlč. **FLORIJAN KVETEK**,
župnik

Crkva Sv. Euzebija i Poliona u Vinkovcima (u povijesnim izvorima te među lokalnim stanovništvom i dalje poznata kao crkva Sv. Ivana Nepomuka) predstavlja najvažniji kulturno-povijesni, arhitektonski i duhovni spomenik u Vinkovcima. Smještena u samom središtu grada, na Trgu bana Josipa Šokčevića, ova monumentalna građevina stoljećima dominira gradskim pejzažem te tvori prepoznatljivu vizuru Vinkovaca. Njezina bogata povijest prožeta je vojnim, vjerskim i kulturnim preobrazbama, dok njezino stradanje i obnova u novijoj hrvatskoj povijesti nose snažnu simboliku otpora i ponovne izgradnje.

Povijesni kontekst i gradnja

Nakon oslobođenja Slavonije od osmanske vlasti potkraj 17. stoljeća Vinkovci su zbog svog povoljnog zemljopisnog položaja postali važno vojno i administrativno središte u sastavu Vojne krajine (vojne granice). Kao sjedište elitne Brodske graničarske pukovnije, grad se počeo ubrzano razvijati prema strogo planiranim baroknim urbanističkim načelima. U takvom okruženju javila se potreba za izgradnjom reprezentativne župne crkve koja bi odgovarala potrebama vojne uprave i rastućem broju stanovnika.

Gradnja današnje crkve počela je 1772. godine, u vrijeme vladavine carice Marije Terezije, a radovi su privedeni kraju 1777., kada je crkva i svečano posvećena. Prvo je bila posvećena sv. Ivanu Nepomuku, češkom svecu, mučeniku i zaštitniku od poplava, mostova te ispovjedne tajne. Izbor ovog sveca bio je iznimno značajan jer su Vinkovci smješteni uz rijeku Bosut, čije su poplave u prošlosti često ugrožavale stanovništvo i imovinu.

Promjena titulara i veza s antičkom Cibalom

Važan trenutak u povijesti ove župe dogodio se 1972. godine, kada je crkva promijenila svog primarnog zaštitnika. Odlukom crkvenih vlasti posvećena je svetim Euzebiju i Polionu, ranokršćanskim mučenicima iz doba Rimske Carstva:

- sveti Euzebije bio je prvi poznati biskup antičkog grada Cibalae (današnjih Vinkovaca), koji je podnio mučeničku smrt za vrijeme progona kršćana pod carem Valerijanom oko 258. godine
- sveti Polion bio je mladi cibalski lektor (čitač) koji je zbog svoje dosljednosti i odbijanja žrtvovanja poganskim bogovima spaljen na lomači 304. godine u doba Dioklecijanovih progona.

Ovom promjenom imena crkva je spojila svoju kasnobaroknu arhitektonsku baštinu s tisućljetnom kršćanskom tradicijom i antičkim korijenima Vinkovaca ističući neprekinuti kontinuitet života i vjere na ovim prostorima.

Arhitektonske i umjetničke odlike

Crkva je građena u duhu kasnog baroka s naglašenim elementima klasicizma, što je stilski karakteristično za gradnju u Vojnoj krajini potkraj 18. stoljeća. Eksterijer: crkva je jednobrodna građevina velikih dimenzija s polukružnom apsidom na istoku. Pročelje je raščlanjeno elegantnim pilastrima, prozorima s polukružnim lukovima i dekorativnim vijencima. Središnjim dijelom pročelja dominira visoki zvonik s prepoznatljivom baroknom kapom, koji određuje siluetu gradskoga parka.

Unutrašnjost: unutrašnjost crkve izrazito je prostrana i natkrita masivnim bačvastim svodovima. Kroz stoljeća je bila opremljena vrijednim kasnobaroknim i historicističkim inventarom – od bogatoga glavnog oltara sv. Ivana Nepomuka, pokrajnjih oltara posvećenih sv. Euzebiju, sv. Polionu i Majci Božjoj pa sve do umjetnički izrađene propovjedaonice, krstionice i vrhunskih orgulja.

Stradanje u Domovinskom ratu i obnova

Najpotresnije poglavlje u povijesti crkve zabilježeno je tijekom Domovinskog rata. Zbog svoje visine i položaja u samom središtu grada crkva je bila stalna meta napada agresorskog topništva i zrakoplovstva.

Dramatičnog 20. studenoga 1991. godine crkva je izravno pogođena zapaljivim projektilima, što je uzrokovalo katastrofalni požar. U vatri je potpuno izgorjela drvena krovna konstrukcija i zvonik, a povijesna su se zvona srušila te su pukla. Unutrašnjost crkve, freske, oltari i orgulje pretrpjeli su teška, gotovo nepopravljiva oštećenja. Prizor zapaljenog zvonika bez kape obišao je svijet i postao trajni simbol stradanja Vinkovaca.

Nakon oslobođenja i završetka ratnih djelovanja, odmah se pristupilo zahtjevnoj obnovi:

1. Graditeljska obnova (1994. – 1998.): sanirani su noseći zidovi, sagrađeno je novo krovište te je vjerno rekonstruiran unutarnji prostor.
2. Obnova zvonika (1999.): na toranj je ponovo postavljena prepoznatljiva barokna kapa, a u zvonik su podignuta četiri nova zvona.

Danas crkva Sv. Euzebija i Poliona stoji kao ponosni spomenik vjere, otpornosti i graditeljske baštine Vinkovaca.

LOVSTVO ŽUPANIJE

Tri desetljeća zajedništva i razvoja slavonskog lovstva

BLAŽENKO BAJIĆ,
predsjednik Lovačkog saveza VSŽ-a

Lovački savez županije Vukovarsko-srijemske osnovan je 15. siječnja 1995. godine u prostorijama lovačkog doma Lovačkog društva „Sloga“ iz Vinkovaca. Osnovali su ga predstavnici lovačkih društava s područja bivše općine Vinkovci, Županja i Vukovar.

U to su vrijeme pri Lovačkom savezu djelovale 43 lovačke udruge s područja bivše općine Vinkovci i Županja s ukupno 1603 lovca.

Budući da su u tim vremenima lovci s područja bivše općine Vukovar bili raštrkani diljem Lijepe Naše, u Zagrebu je djelovalo Lovačko društvo „Zrinski“ iz Vukovara s dvjestotinjak članova, koji su uplaćivali članarinu izravno Hrvatskom lovačkom savezu. Nakon mirne reintegracije Lovačkom se savezu polako priključuju i lovačke udruge s okupiranih područja pa su pod njegovim okriljem 2000. godine bile 53 lovačke udruge s 2170 lovaca.

U 2001. godini od Grada Vinkovaca kupljena je sadašnja zgrada Saveza, koja je bila u jako lošem stanju. U 2009. godini izdana je monografija Lovačkog saveza pod nazivom „Lovstvo Vukovarsko-srijemske županije“. U 2010. godini donosi se odluka da se ide u rušenje stare zgrade Saveza i izgradnju nove, pripremljena je dokumentacija te je u rujnu 2011. godine zgrada srušena.

Nova je sagrađena tijekom 2011. i 2012. godine te je svečano otvorena 7. rujna 2012.
Od 2021. godine na čelu Lovačkog saveza županije Vukovarsko-srijemske nalazi se Blaženko Bajić. Savez trenutno ima 74 članice s 2139 lovaca, a na području županije su 53 zajednička i 20 državnih lovišta.

ČLANOVI IZVRŠNOG ODBORA

1. Blaženko Bajić, predsjednik
2. Ivan Perić, dopredsjednik
3. Milan Bičanić, dopredsjednik
4. Mile Krmek
5. Kristian Katušić
6. Zdenko Bistrović
7. Nikica Jurić
8. Ivan Žagar
9. Pero Knežević
10. Andrija Čorić
11. Zdenko Hudak

ČLANOVI NADZORNOG ODBORA

1. Marin Kalistović
2. Tihomir Korica
3. Ivan Pažin

TAJNIK

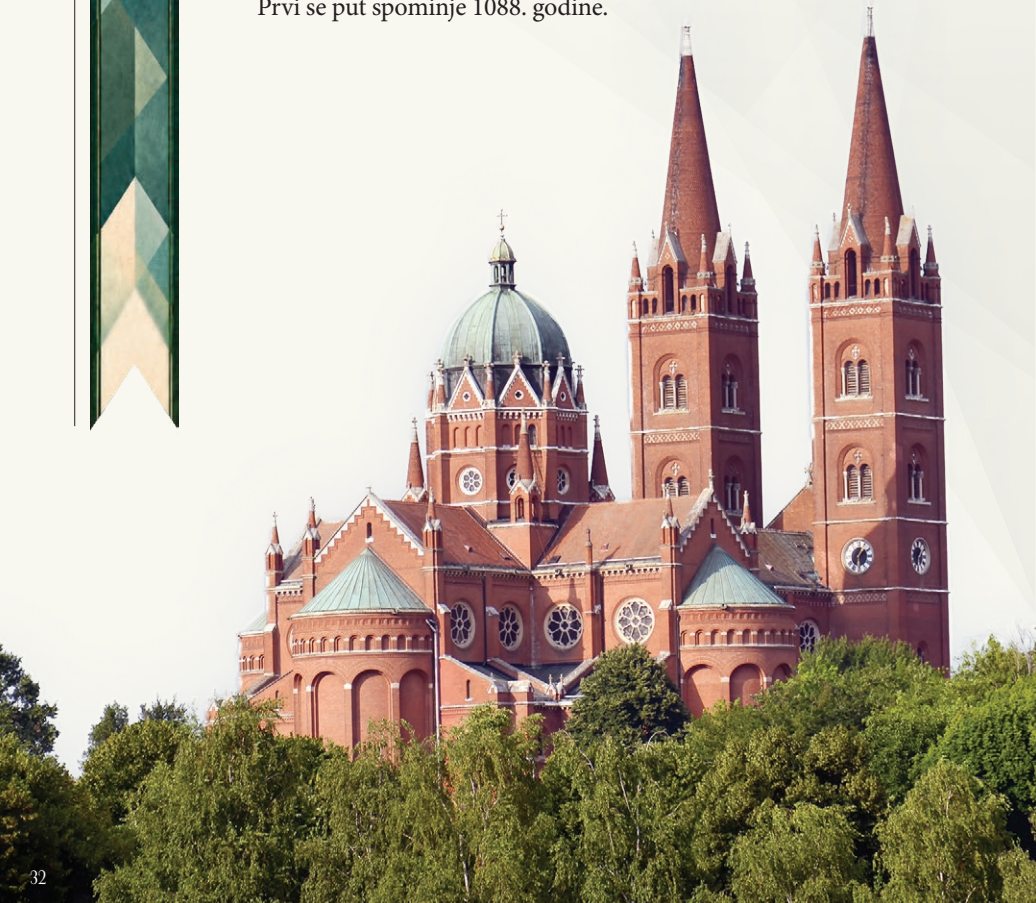
Mirko Babić

ĐAKOVAČKO-OSJEČKA
NADBISKUPIJA

U srcu Slavonije, kroz stoljeća vjere i duhovne baštine

Đakovačko-osječka nadbiskupija prostire se istočnim dijelom Hrvatske, Slavonijom. Kad se kršćanstvo proširilo na prostoru od gornjeg dijela rijeke Drine do gornjeg dijela rijeke Vrbasa, kao i u ostalim dijelovima tadašnje Panonije, za taj je kraj osnovana Bosanska biskupija. Prvi se put spominje 1088. godine.

Đakovo kao biskupski grad ulazi u povijest 1239., kada hrvatski herceg Koloman (1226. – 1241.) daruje posjed Đakovo i Bleznu bosanskom biskupu Ponsi da mu bude sigurno utočište pred prodorom bosanskih kristijana (bogumila) u Bosnu, a stalno sjedište bosanskih biskupa postaje pod kraj 13. stoljeća. Biskup Ponsa postao je bosanskim biskupom 1235. godine te je upravljao biskupijom više od 30 godina. Nedugo nakon Mohačke bitke Đakovo pada pod Turke i ostaje u njihovoj vlasti sljedećih 150 godina. Turci su srušili biskupski dvor, katedralu kaptolske kurije i župnu crkvu Sv. Lovre, a 1551. godine kalvini su spalili franjevački samostan. U Đakovu prestaju djelovati katoličke ustanove. Bosansko-đakovački biskupi postali su putujući biskupi, biskupija ima tek povremeno svoga biskupa, a povremeno njome upravlja beogradsko-smederevski biskup ili pak skradinski. Najveći teret pastoralne brige nose franjevci, koje su Turci još nekako i podnosili. Oslobađanjem Slavonije 1687. godine, đakovačko-bosanski biskupi vraćaju se u svoj grad i iz ruševina podižu novo Đakovo.

Biskup Josip Antun Ćolnić dovršava i uljepšava baroknu katedralu, gradi novi barokni biskupski dvor i franjevački samostan te osniva četiri nove župe i gradi crkve. Odlukom carice Marije Terezije pastoralnu aktivnost župe preuzimaju biskupijski svećenici, a franjevcima ostaju samostani. Nakon oslobođenja od Turaka obnovljena je i stara slavna Srijemska biskupija, ali srijemski biskup nema ni sjedišta, ni dvora, ni katedrale, ni sjemeništa ni posjeda za uzdržavanje. Uzdržava ga carski dvor. Papa Klement XIV. 9. srpnja 1773. sjedinjuje ove dvije biskupije u osobi jednog biskupa sa sjedištem u Đakovu. Ovim se biskupijama 1776. godine priključuje i Osijek, do tada pod jurisdikcijom mađarskog primasa u Ostrogonu. Odlukom Svete Stolice, 1780. godine sjedinjenim je biskupijama pripojeno 20 župa istočne Slavonije, do tada u sastavu Pečuške biskupije u Mađarskoj, i 10 župa Brodskog Posavlja, do tada u sastavu Zagrebačke biskupije. Malo Đakovo postaje duhovno sjedište velikog crkvenog područja između Save, Drave i Dunava, od Zemuna do Osijeka i Slavonskog Broda.

Antun Mandić (1806. – 1815.) osniva u Đakovu Bogoslovno sjemenište i osigurava biskupiji vlastiti odgoj svećenstva, a Visoka bogoslovna škola, danas Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Osijeku, u kontinuitetu je najstarija visokoškolska ustanova u Slavoniji. Đakovačkim ili bosanskim i srijemskim biskupom postaje 1849.

Josip Juraj Strossmayer (1849. – 1905.), koji će ne samo Đakovu, nego i biskupiji, pa i cijeloj Hrvatskoj dati novo lice, 1873. godine pokreće dijecezansko glasilo *Glasnik biskupije bosanske i srijemske*, koji izlazi u kontinuitetu do danas. Odgoj ženske mladeži povjerio je sestrama milosrdnicama iz Zagreba, a kad su one napustile Đakovo, iz Švicarske dovodi Milosrdne sestre sv. Križa. Njegovu veličinu najviše pokazuje njegova katedrala u Đakovu. Dekretom Svete kongregacije za biskupe od 30. listopada 1971. Apostolska administratura sjeverne Slavonije i Branje odcijepljena je od Pečuške biskupije i pripojena Đakovačkoj ili Bosanskoj i Srijemskoj biskupiji te je gotovo nakon dva stoljeća sjeverna Slavonija priključena Đakovačkoj ili Bosanskoj i Srijemskoj biskupiji. Posebna briga biskupa Stjepana Bäuerleina (1952. – 1973.) bila je katehizacija u biskupiji. Biskup Ćiril Kos (1974. – 2003.) podiže prijeko potreban Dom za umirovljene svećenike. Apostolska nuncijatura u Republici Hrvatskoj priopćila je 18. lipnja 2008. godine da je Sveti Otac Benedikt XVI. ponovo uspostavio Biskupiju srijemsku – do sada pripojenu Biskupiji đakovačkoj – i da je biskupom imenovao mons. Đuru Gašparovića, do sada naslovnog biskupa Mattiane i pomoćnog biskupa đakovačkog te generalnog vikara s posebnim ovlastima za Srijem.

„Malo Đakovo postaje duhovno sjedište velikog crkvenog područja između Save, Drave i Dunava od Zemuna do Osijeka i Slavonskog Broda."

Mons. Gašparović član je Međunarodne biskupske konferencije svetog Ćirila i Metoda i ne pripada Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Uspostavio je i Đakovačko-osječku crkvenu pokrajinu te uzdigao Biskupiju đakovačko-osječku na metropolitansko sjedište dokidajući naslov bosanska, a dodavši joj osječka jer je Osijek najveće središte Slavonije. Dodijelio joj je kao sufraganske biskupije Srijemsku i Požešku biskupiju, koje su do tada pripadale Hrvatsko-slavonskoj crkvenoj pokrajini, a mons. Marina Srakića, biskupa đakovačkog i srijemskog, imenovao je za prvog nadbiskupa i metropolita đakovačko-osječkog. Mons. Srakić je svoju službu obavljao do 5. srpnja 2013. godine, kada je umirovljen, a papa Franjo je za novoga nadbiskupa i metropolita imenovao dotadašnjeg pomoćnog biskupa mons. Đuru Hranića.

ĐURO HRANIĆ,
NADBISKUP METROPOLIT
ĐAKOVAČKO-OSJEČKI

Od slavonskih korijena do nadbiskupske službe

Mons. Đuro Hranić rođen je 20. ožujka 1961. u Vinkovcima u obitelji Stjepana i Eve, rođene Marković. Odrastao je u Ceriću, Župa Duha Svetoga Nuštar. Osnovnu školu pohađao je u Ceriću i Nuštru od 1967. do 1975. godine. Prva dva razreda srednje škole završio je u Osijeku, a posljednja dva u Đakovu na Biskupijskoj gimnaziji „Josip Juraj Strossmayer“, gdje je 1979. godine i maturirao. Filozofsko-teološki studij završio je na Visokoj bogoslovnoj školi u Đakovu 1986. godine. Za svećenika je zaređen u đakovačkoj katedrali 29. lipnja 1986. Poslije svećeničkog ređenja obnašao je službu župnog vikara (kapelana) u osječkoj donjogradskoj župi Preslavnog Imena Marijina i službu tajnika Instituta za teološku kulturu laika u Osijeku (1986. – 1987.). Godine 1987. odlazi na poslijediplomski studij u Rim.

Ondje je, kao pitomac Papinskog hrvatskog Zavoda sv. Jeronima, pohađao specijalizaciju iz dogmatske teologije na Teološkom fakultetu Papinskog sveučilišta Gregoriana, gdje je 1993. stekao doktorat iz dogmatske teologije obranivši tezu pod naslovom „Čovjek slika Božja u učenju Ivana Pavla II. (1978. – 1988.)."

Nakon povratka sa specijalizacije iz Rima 1993. godine imenovan je profesorom dogmatike na Visokoj bogoslovnoj školi u Đakovu, danas Katoličkom bogoslovnom fakultetu, gdje je kao naslovni docent predavao sve do 2013. Bio je prefekt Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu (1993. – 1996.), glavni i odgovorni urednik Vjesnika Đakovačke i Srijemske biskupije – revije za teološko-pastoralnu orijentaciju (1994. – 2001.) te generalni tajnik Druge biskupijske sinode đakovačke i srijemske (1998. – 2003.).

Mons. Hranić je autor niza teoloških članaka objavljenih u Vjesniku Đakovačke i Srijemske biskupije, revijama „Diacovensia", „Kateheza", „Bogoslovska smotra" te različitim zbornicima i časopisima. Bio je član Vijeća za nauk vjere pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji (HBK) i član Biskupske komisije HBK za laike. Često je nastupao kao predavač na stručnim susretima, simpozijima i projektima u zemlji i inozemstvu, a u mnogo prilika pozivan je da bude voditelj duhovnih vježbi za laike, svećenike, redovnike i redovnice.

Pomoćnim biskupom đakovačkim i srijemskim te naslovnim biskupom Gaudiabe imenovao ga je papa Ivan Pavao II. 5. srpnja 2001. godine. Za biskupa ga je 22. rujna 2001. u katedrali u Đakovu zaredio mons. Marin Srakić. Od 1. listopada iste godine obavljao je službu generalnog vikara Đakovačke i Srijemske biskupije, a potom Đakovačko-osječke nadbiskupije. Bio je član Prezbiterskog vijeća, Zbora savjetnika, predsjednik Nadbiskupijske komisije za gradnje i obnove crkvenih objekata te predsjednik ili član više drugih nadbiskupijskih tijela i komisija. Osobito je bio zauzet za promicanje ostvarenja smjernica Druge biskupijske sinode, u promicanju župnoga pastorala i kateheze te teološko-pastoralne i duhovne formacije vjernika laika. Predsjednik je Vijeća Hrvatske biskupske konferencije (HBK) za katehizaciju, predsjednik Vijeća Hrvatske biskupske konferencije za katehizaciju i novu evangelizaciju, predsjednik Komisije HBK „Iustitia et pax" i predsjednik Upravnoga vijeća Centra za promicanje socijalnoga nauka Crkve. Na plenarnom zasjedanju Vijeća europskih biskupskih konferencija (CCEE), održanom od 27. do 30. rujna 2012. godine u St. Gallenu, imenovan je predsjednikom Odbora za katehezu pri Komisiji za katehezu, školstvo i sveučilišta CCEE. Nadbiskupom i metropolitom đakovačko-osječkim imenovao ga je papa Franjo 18. travnja 2013. U službu je uveden 6. srpnja 2013. u prvostolnici Sv. Petra u Đakovu. Član je Stalnoga vijeća i potpredsjednik Hrvatske biskupske konferencije.

IMPRESSUM

Nakladnik: Hrvatski lovački savez

Za nakladnika: Mato Čičak, predsjednik Hrvatskog lovačkog saveza

Priredio: Hrvatski lovački savez

Grafički dizajn: Dragutin Očić

Lektura: Iva Borković

Fotografije: Vukovarsko-srijemska županija, Grad Vinkovci, Grad Vukovar, Grad Županja, Grad Otok, Grad Ilok, Đakovačko-osječka nadbiskupija

VINKOVCI, 7. STUDENOGA 2026.

SVIM LOVKINJAMA I LOVCIMA ČESTITAMO

Dan svetog Huberta!

www.ls.hr